

Sygnatura akt II AKa 327/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Andrzej Kot /spr./

Sędziowie: SA Agata Regulska

SO del. do SA Łukasz Franckiewicz

Protokolant: Joanna Rowińska

przy udziale Bogdana Wrzesińskiego prokuratora Prokuratury (...)

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2023 r.

sprawy **S. G. (1)**

oskarżonego z art. 62 § 2 kks i w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2017r. w zb. art. 56 § 2 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. art. 7 § 1 kks przy zastosowaniu art. 8 § 1 kks, art. 270 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk przy zastosowaniu art. 8 § 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 15 czerwca 2023 r., sygn. akt III K 14/22

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

S. G. (1) został oskarżony o to, że :

I. W okresie od 11.02.2015 r. do 16.06.2016 r. w miejscowości W. oraz w J., woj. (...), jako właściciel firmy (...), (...), (...)-(...) B., NIP (...), działając w krótkich odstępach czasu przy wykorzystaniu takiej samej sposobności i w wykonaniu tego samego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci nieuprawnionego zmniejszenia swoich zobowiązań podatkowych, posłużył się dwiema nierzetelnymi fakturami VAT, dokumentującymi w rzeczywistości niedokonane transakcje zakupu usług w zakresie organizacji transportu oraz wyjazdów pacjentów z terytorium Libii do Polski, o łącznej wartości 1.199.483,75 zł brutto, bez podatku VAT, tj. fakturą VAT nr (...) z dnia 11.02.2015 r. na kwotę brutto 577.733,75 zł, bez podatku VAT oraz fakturą VAT nr (...) z dnia 19.03.2015 r. o wartości brutto 621.750,00 zł, bez podatku VAT, wystawionymi przez Omar (...) oraz dopuścił do nierzetelnego prowadzenia ksiąg podmiotu (...), w szczególności poprzez zaewidencjonowanie tych dokumentów w podatkowej księdze przychodów i rozchodów za 2015 rok, a następnie podał nieprawdę w korekcie zeznania podatkowego PIT-36L za 2015 rok złożonej Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w J., w ten sposób, że bezpodstawnie zaniżył przychody z pozarolniczej działalności gospodarczej o łączną kwotę 1.901.711,78 zł przy jednoczesnym zawyżeniu kosztów uzyskania przychodów w łącznej wysokości

1.238.443,57 zł, przez co uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych za 2015 rok o kwotę 310.985 zł, stanowiącą małą wartość w myśl przepisów kks,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 kks w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2017 r. w zb. art. 56 § 2 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks przy zastosowaniu art. 8 § 1 kks.

II. W okresie od 11.02.2015 r. do 16.06.2016 r. w miejscowości W. oraz w J., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci nieuprawnionego zmniejszenia swoich zobowiązań podatkowych, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach własnej jednoosobowej działalności gospodarczej prowadzonej pod nazwą (...) S. G. (1), (...), (...)-(...) B., NIP (...), użył jako autentycznych dwóch nierzetelnych faktur VAT, podrobionych przez inną osobę, dokumentujących w rzeczywistości niedokonane transakcje zakupu usług dotyczących organizacji transportu oraz wyjazdów pacjentów z terytorium Libii do Polski, o łącznej wartości 1.199.483,75 zł brutto, bez podatku VAT, tj. fakturą VAT nr (...) z dnia 11.02.2015 r. na kwotę brutto 577.733,75 zł, bez podatku VAT oraz fakturą VAT nr (...) z dnia 19.03.2015 r. o wartości brutto 621.750,00 zł, bez podatku VAT, wystawionych przez (...), mających znaczenie dla określenia wysokości należności publicznoprawnej w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2015 rok, w ten sposób, że zaewidencjonował te dokumenty w księgach swojej firmy, a następnie użył ich w złożonej Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w J. korekcie zeznania podatkowego PIT-36L za 2015 rok, bezpodstawnie zaniżając w niej przychody z pozarolniczej działalności gospodarczej o łączną kwotę 1.901.711,78 zł przy jednoczesnym zawyżeniu kosztów uzyskania przychodów w łącznej wysokości 1.238.443,57 zł, czym bezpodstawnie obniżył wysokość deklarowanego zobowiązania podatkowego, doprowadzając do uszczuplenia w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2015 rok w wysokości 310.985 zł, a tym samym doprowadził Naczelnika Urzędu Skarbowego w J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wskutek wprowadzenia go w błąd co do wysokości zobowiązania podatkowego, w wyniku podania wymienionych danych niezgodnie ze stanem rzeczywistym, czym działał na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w J.,

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 kk w zb. art. 286 § 1 kk w zw. / art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk przy zastosowaniu art. 8 § 1 kks.

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 15 czerwca 2023 r., sygn.. akt: III K 14/23:

uniewinnił oskarżonego S. G. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt I i II części wstępnej wyroku;

kosztami postępowania w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator, zarzucając:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na niezasadnym uznaniu przez Sąd, że zgromadzony w przedmiotowym postępowaniu materiał dowodowy, a następnie ustalone na jego podstawie okoliczności, nie były wystarczające do tego, aby w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości przypisać oskarżonemu S. G. (1) sprawstwa czynów zabronionych opisanych w punkcie I części wstępnej orzeczenia, co legło u podstaw jego uniewinnienia podczas, gdy właściwa, zgodna z przepisem art. 7 k.p.k. analiza materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, w szczególności na etapie postępowania przygotowawczego – w tym tego w postaci decyzji administracyjnych wydanych przez organ podatkowy – Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej we W. oraz orzeczeń sądów administracyjnych, dokonana z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nieodparcie prowadzi do wniosku zgola odmiennego, to jest, że S. G. (1) posiadał świadomość posługiwania się nierzetelnymi fakturami, podania nieprawdy w korekcie podatkowej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzając do uszczuplenia podatku dochodowego stanowiącego mienie znacznej wartości i tym samym swym zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona występku stypizowanych w treści przepisu art. 62 § 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2017 roku w zb. z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s. oraz z art.

270 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.s., a co za tym idzie – dopuścił się popełnienia zarzucanych mu przestępstw karnych i skarbowych.

Podnosząc powyższy zarzut, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się oczywiście bezzasadna.

Zgromadzony materiał dowodowy Sąd Okręgowy poddał wszechstronnej analizie, która mimo odmiennego przekonania prokuratora, uwzględnia wszystkie kwestie istotne dla rozstrzygnięcia i bez wątpienia nie nosi cech dowolności w rozumieniu art. 7 kpk. W pisemnym uzasadnieniu wyroku, Sąd I instancji w sposób przekonywujący, zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego przedstawił na jakich przesłankach faktycznych i prawnych uznał winę oskarżonego. Wnioski Sądu orzekającego wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 kpk), zgodnie z dyrektywami prawdy (art. 2 § 2 kpk), i bezstronności (art. 4 kpk), a tym samym nie wykraczają one poza granice ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 kpk.

Przede wszystkim zauważyć należy, że wbrew temu co zdaje się twierdzić skarżący, odpowiedzialność oskarżonego nie opiera się na zasadzie ryzyka. Sąd Okręgowy słusznie zauważył, że przypisanie oskarżonemu zarzucanych czynów (nota bene wadliwie kwalifikowanych na podstawie art. 286 § 1 kk) wymaga ustalenia winy i umyślności sprawcy. W realiach sprawy jest to wykluczone. Nie może budzić wątpliwości w świetle wszystkich przeprowadzonych dowodów, że to na prośbę A. A. (zięcia oskarżonego) S. G. założył firmę, która miała zajmować się leczeniem w Polsce pacjentów z Libii. Oskarżony nie miał żadnych kwalifikacji do prowadzenia takiej firmy oraz wiedzy w tym zakresie. Chciał pomóc zięciowi, który miał się wszystkim zająć. Działał w pełnym zaufaniu do niego i nie miał podstaw zakładać, że to zaufanie zostanie nadużyte. Drugiemu zięciowi M. O. dał ogólne pełnomocnictwo do prowadzenia i reprezentacji we wszystkich sprawach dot. firmy i na tym rola oskarżonego skończyła się. Nie miał wpływu na działalność firmy i nie podjął jakiejkolwiek decyzji z nią związanych.

Oskarżony zakładając firmę miał świadomość, że nie będzie się nią zajmował, że tylko będzie ją firmował swoim nazwiskiem. Wszystkim miał się zająć jego zięć A. A. oraz zięć M. O.. S. G. w pełni zaufała najbliższej rodzinie i nie dopuszczał żadnej możliwości, że ktokolwiek może podjąć jakiekolwiek działania narażające go na odpowiedzialność karną. Z założenia firmy nie odniósł żadnej korzyści. Do prowadzenia księgowości została zatrudniona profesjonalna firma księgowa. Z tych wszystkich powodów oskarżonemu można co najwyżej przypisać nieostrożność znamiennej dla nieumyślności, żadną miarą jednak apelujący nie wykazał istnienia u niego zamiaru popełnienia przestępstwa. Odpowiedzialność karną i karno-skarbową za zachowanie przypisane oskarżonemu mogą ponosić jedynie jego zięciowie, prowadzący rzeczywistą działalność gospodarczą.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego znajduje oparcie w treści art. 636 § 1 k.p.k.